

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

MỘT KẺ CẤP KHÔNG AI BÌ KỊP

Kiểm khí tan đi rất mau, nhưng không thấy Diêm Thiết San đâu nữa.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng biến mất.

Ngoài thủy các là ao sen. Dưới ao dường như có bóng người chuyển động. Trong đám lá sen có một chấm lớn nhẹ nhàng bay lên.

Đó là hai người, nhưng hai bóng tựa hồ như dính liền vào một. Người mặt sau cũng giống người mặt trước.

Bóng người cử động đột nhiên lại mất hút, nhưng trong thủy các vang lên tiếng tà áo bay lạch phạch. Diêm Thiết San đột nhiên lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thoáng cái đã ngồi vào chỗ củ tựa hồ chưa dời khỏi nơi đây.

Diêm Thiết San cũng đứng tại chỗ vừa rồi. Người lão tựa vào cửa sổ, không ngớt ho sù sụ.

Mới trong khoảnh khắc mà dường như lão đã suy yếu, già nua rất nhiều.

Lúc trước lão đi vào thủy các vốn là người trẻ trung, vẻ mặt diêm dúa tráng kiện. Nước da nhẵn thín, không một sợi râu. Nhưng bây giờ bất luận là ai cũng nhận ra lão là một ông già bảy tám chục tuổi.

Thớ thịt trên mặt lão dần lại. Da mặt lão sệ xuống. Nhãn quang lơ mờ ảm đạm. Lão nổi cơn ho, vẻ mặt ảm đạm nói:

-Ta đã già rồi ... già quá rồi !

Lục Tiểu Phụng nhìn lão cũng không khỏi thở dài nói:

-Quả nhiên lão già thật rồi.

Diêm Thiết San hỏi:

-Tại sao các vị lại đối phó với một người già nua bằng cách này ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì trước kia lão đã thiếu món ân tình với người khác, bất luận lão già đến đâu cũng phải trả lại đã.

Đột nhiên Diêm Thiết San ngừng đầu lên lớn tiếng:

-Ta thiếu nợ dĩ nhiên ta phải trả. Nhưng ta có thiếu nợ ai bao giờ đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có khi lão không thiếu nợ ai, nhưng Nghiêm Lập Bản đã thiếu thì sao ?

Diêm Thiết San da mặt co rúm từng hồi, cất tiếng cứng cỏi nói:

-Phải rồi ! Chính ta là Nghiêm Lập Bản. Nghiêm tổng quản đã uống nước cả cạn (?), nhưng từ khi ta đến chốn này rồi, ta ...

Đột nhiên lão dừng lại. Da mặt lão đang co rúm đột nhiên khôi phục về bình tĩnh như đã gặp được một kỳ tích.

Kế đó, mọi người đều ngó thấy máu tươi ở trước ngực lão tuôn ra như một bông hoa rực rỡ mới nở một cách đột ngột.

Sau khi máu tươi chảy ra tung toé, người ta mới trông thấy trước ngực gã để lộ một đoạn mũi kiếm.

Lão cúi đầu xuống ngó đoạn kiếm sáng loáng, dường như lấy làm kinh dị, cổ quái.

Nhưng lão chưa chết. Trước ngực vẫn nhô lên hụp xuống như người thổ bễ.

Hoắc Thiên Thanh da mặt cũng xám xanh. Đột nhiên hắn lớn tiếng quát hỏi:

-Ai đã hạ độc thủ ?

-Ta đây !

Thanh âm trong như tiếng nhạc, thân pháp nhẹ nhàng như chim én, một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Người này khoác ngoài một tấm áo da cá sa màu đen nịt chặt thân hình. Người nàng ưỡt sững. Hiển nhiên nàng vừa ở dưới ao sen vọt lên thủy các.

Diêm Thiết San gắng gượng mở mắt ra ngó nàng, lão giật mình kinh hãi, phải vận khí lực toàn thân mới hỏi được ba chữ :

-Người là ai ?

Nàng đã lột tấm khăn bịt đầu đầy nước để lộ mớ tóc đen láy và mềm mại xỏa xuống hai vai, khiến cho gương mặt nàng càng trắng trẻo mỹ lệ.

Cặp mắt nàng tựa hồ chứa đầy vẻ oán độc, cừ hận, hằm hằm nhìn Diêm Thiết San, lớn tiếng đáp:

-Ta là Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng Vương bệ hạ. Ta đến đây để đòi món nợ cũ.

Diêm Thiết San giật mình kinh hãi, trố mắt ra nhìn Đan Phụng công chúa. Người lão co quắp một lúc rồi không động đậy nữa. Tròng mắt lão lòi ra và lộ vẻ rất kỳ bí. Không hiểu lão kinh ngạc hay lão phẫn nộ, hoặc lão sợ sệt ? Lão chưa té xuống vì trước ngực còn một đoạn kiếm.

Thanh kiếm đã lạnh ngắt. Máu đã đông lại.

Đan Phụng công chúa từ từ xoay mình. Mặt nàng đang đầy vẻ cừu hận, oán độc, biến thành vẻ thê lương bi thảm.

Nàng muốn gọi Lục Tiểu Phụng thì đột nhiên nghe Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Cô nương cũng dùng kiếm ư ?

Đan Phụng công chúa ngơ ngác một chút rồi lẩm nhẩm gật đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Từ nay trở đi nếu cô còn dùng kiếm, tất cô phải chết.

Đan Phụng công chúa kinh hãi, không nhin được hỏi:

-Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Dùng kiếm là không được giết người ở sau lưng. Nếu giết người sau lưng là không đủ tư cách dùng kiếm.

Đột nhiên y vung tay đánh keng một tiếng. Lưỡi kiếm của y đánh trúng mũi kiếm đâm vào trước ngực Diêm Thiết San.

Diêm Thiết San ngã xuống. Mũi kiếm ở trước ngực lão bị rút xuống ngoài thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết ra ngoài Thủy các, cầm lưỡi kiếm dính máu lên nắn một cái. Lập tức lưỡi kiếm gãy thành năm, sáu đoạn lả tả rơi xuống đất.

Ngọn gió thổi qua, sương mù ban đêm từ dưới ao sen bay lên. Người y cũng mất hút vào đám sương mù.

Hoắc Thiên Thanh lại ngồi xuống không nhúc nhích. Gương mặt xám xanh, tựa hồ đeo tấm mặt nạ màu xanh xám.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết hẳn không lộ vẻ gì khác lạ. Thường thường hẳn vẫn ra chiều bi thiết. Chàng khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Diêm Thiết San nguyên là phản thần ở Kim Bằng Vương triều. Việc này bất quá là tư oán mà thôi, người ngoài không nên dúng tay vào.

Hoắc Thiên Thanh uể oải gật đầu đáp:

-Tại hạ hiểu rồi !

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế các hạ bất tất phải tự trách mình.

Hoắc Thiên Thanh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngừng đầu lên nói:

-Nhưng tại hạ đã mời công tử đến đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoắc Thiên Thanh nói:

-Nếu công tử không tới thì ít ra Diêm Thiết San lúc này chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Theo ý ông bạn thì ...

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Tại hạ chẳng có ý kiến gì, chỉ muốn lãnh giáo khinh công “Song phi thái giục Lục Tiểu Phụng” và độc môn tuyệt kỹ “Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông” của công tử mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Các hạ nhất định bức bách tại hạ phải động thủ với các hạ chẳng ?

Hoắc Thiên Thanh đáp ngay:

-Nhất định rồi.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài.

Đan Phụng công chúa đột nhiên xoay mình lại lớn tiếng hỏi:

-Tại sao các hạ lại kiếm y ? Các hạ nên tìm tiện thiếp mới phải.

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

-Cô nương ư ?

Đan Phụng công chúa cười lạt nói:

-Diêm Thiết San do tiện thiếp hạ sát ở sau lưng hắn. Các hạ hãy coi lại xem. Tiện thiếp phải chăng chỉ có bản lãnh giết người ở sau lưng ?

Nàng vừa bị Tây Môn Xuy Tuyết mặt sát, đang tức mình không nơi phát tiết, nên đổ lên mình Hoắc Thiên Thanh.

Hoắc Thiên Thanh ngó nàng thùng thảng nói:

-Diêm Thiết San thiếu nợ cô nương, cô nương đòi là phải. Cô có thể bỏ đi không ai dám trách cứ.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Các hạ không dám giao thủ với tiện thiếp ư ?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

-Chẳng phải là không dám mà là không muốn.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao lại không muốn ?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Vì cô nương không phải là đối thủ của tại hạ.

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên. Đột nhiên nàng đưa hai ngón tay nhọn thi triển chiêu thức Độc Long Đoạt Châu đâm vào tròng mắt Hoắc Thiên Thanh.

Ngón tay nàng tuy mềm mại, nhưng chiêu thức rất thức rất tàn độc lại động thủ cực kỳ mau lẹ.

Hoắc Thiên Thanh không rung động hai vai mà đột nhiên người lảo ra xa sáu bảy thước. Hắn ôm lấy thi thể Diêm Thiết San đứng lên nói:

-Lục Tiểu Phụng ! Tại hạ đợi công tử ở chùa Thanh Phong lúc mặt trời mọc.

Hắn chưa dứt lời, người đã vọt ra ngoài thủy các.

Đan Phụng công chúa mím môi, dậm chân. Nàng tức quá cơ hồ sa lệ.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng cười nói:

-Giả tử cô nương phóng Phi Phụng châm ra thì có khi hắn chạy không kịp.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Phi Phụng châm ư ? Phi Phụng châm là gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phi Phụng châm là ám khí độc môn của cô nương.

Đan Phụng công chúa trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên nàng cười lạt nói:

-Té ra tiện thiếp không những biết giết người ở sau lưng mà còn biết dùng ám khí sát nhân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ám khí cũng là một thứ võ khí. Cả những người quân tử trong võ lâm đều dùng võ khí này.

Đan Phụng công chúa nói:

-Nhưng trước nay tiện thiếp chưa từng dùng đến mà cả ba chữ Phi Phụng châm cũng chưa từng nghe nói tới.

Câu đáp không ra ngoài ý nghĩ của Lục Tiểu Phụng. Chàng hỏi để chứng thực con tiểu yêu lạo nói dối mà thôi.

Đan Phụng công chúa vành mắt đỏ hoe, mím môi nói tiếp:

-Tiện thiếp biết là công tử bức mình nên cố ý bịa ra chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì sao tại hạ lại bức mình với cô nương ?

Đan Phụng công chúa đáp:

-Vì công tử nhận ra tiện thiếp không nên tới đây và nhất là không nên giết Diêm Thiết San.

Dường như nàng chịu oan khuất quá chừng, khoé mắt cơ hồ sa lệ, nàng hần học nói tiếp:

-Vì công tử vĩnh viễn không hiểu hần đưa cả nhà tiện thiếp vào tình trạng thảm hại. Nếu hần chẳng phải hạng quên ơn bội tín thì bọn tiện thiếp đã có cơ hội phục quốc và trả thù rồi. Nhưng hiện tại ... hiện tại ...

Nàng chưa dứt lời không nhin được nữa, nước mắt tuôn ra đầy mặt.

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao.

Ai bảo nước mắt đàn bà không có hiệu lực hơn võ khí, nhất là nước mắt của người đẹp ? Nước mắt của Đan Phụng công chúa so với trần châu còn quý hơn.

oOo

Trời đã về đêm, mảnh trăng thượng huyền lơ lửng trên không.

Vào khoảng đầu giờ Tý, còn cách lúc mặt trời mọc đến ba giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng đã trở về khách sạn. Chàng ở trong phòng kêu lấy một bầu rượu nhắm rồi cười nói:

-Bất luận việc đến đâu thì đến. Ít ra ta còn được ăn uống một bữa cho thỏa thích.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Công tử nên ngủ một giấc đã.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu có người như Hoắc Thiên Thanh ước hẹn sẽ quyết đấu vào lúc mặt trời mọc thì huynh đài còn ngủ được nữa chăng ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không thể ngủ được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Huynh đài có chỗ hay tuyệt là trước nay chưa từng nói dối chỉ đáng tiếc huynh đài thành thực quá có khi lại giống người nói hoang đường.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ không ngủ được chỉ vì mình hoàn toàn chưa hiểu y.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Y quả là người khó hiểu thật.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử quen biết y đã bao lâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Gần bốn năm rồi. Bốn năm trước Diêm Thiết San lên núi Thái Sơn coi cảnh mặt trời mọc, y cũng đi theo. Hôm ấy, tại hạ đã ước hẹn một gã tiểu thâu đến tử đấu nhào lộn ở trên ngọn cao nhất dãy Thái Sơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử hiểu y nhiều hay ít ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ hiểu được chút ít mà thôi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử bảo y ít tuổi mà bề bực rất cao phải không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Huynh đài đã nghe ai nói tới Thiên Tùng Vân Hạc, tức Thương Sơn Nhị Lão chưa bao giờ ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thương Sơn Nhị lão được người ta tôn là núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Dù tiểu đệ có là người điếc cũng nghe thấy rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nghe nói y là tiểu sư đệ của Thương Sơn Nhị Lão.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

-Thương Sơn Nhị Lão nếu nay còn sống phải tới bảy tám chục tuổi rồi. Hoắc Thiên Thanh nhiều lắm cũng chưa tới ba chục. Sao sư huynh đệ lại lớn tuổi hơn nhau nhiều thế ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Giữa vợ chồng có khi cũng hơn nhau bốn năm chục tuổi, huống chi là sư huynh sư đệ.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Quan Trung đại hiệp Sơn Tây Nhận tuy đã thành danh bốn chục năm mà con ở vào hàng sư điệt.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Hoa Mãn Lâu hỏi:

Ngày trước Thiên Cầm lão nhân khét tiếng tám phương mà bình sinh chỉ thu có hai đồ đệ là Thương Sơn Nhị Lão, sao đột nhiên lại mọc thêm Hoắc Thiên Thanh nữa ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Nhà họ Hoa hiển nhiên chỉ có lục đồng, tại sao bỗng lại thêm huynh đài ? Cha mẹ sinh con, sư phụ thu đồ đệ là những chuyện không ai can thiệp được.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ lo buồn hỏi:

-Tuy tiểu đệ chưa gặp Sơn Tây Nhạn bao giờ, nhưng cũng biết chưởng pháp cùng khinh công của lão nổi tiếng là Quan Trung song tuyệt. Không hiểu Hoắc Thiên Thanh so với lão ra sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng chưa từng thấy Hoắc Thiên Thanh ra tay, nhưng coi hấn cấp, Diêm Thiết San nặng như vậy mà còn thi triển khinh công “Yến Tử Tam Sao Thủy” được, thì nguyên một môn này trong thiên hạ đã ít người bì kịp.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử so với Hoắc Thiên Thanh thế nào ?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trước nay chàng không muốn trả lời câu hỏi như vậy.

Thực ra ngoại trừ chàng, trên đời khó lòng kiếm thấy người thứ hai hiểu biết võ công chàng đến trình độ nào.

Lần này Hoa Mãn Lâu dường như quyết ý hỏi cho ra cứu cánh. Gã không thấy chàng trả lời liền nhắc lại:

-Công tử có nắm vững phần nào thắng được y chăng ?

Lục Tiểu Phụng vẫn lặng thinh, rót rượu vào chung thủng thẳng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu bỗng thở dài nói:

-Chắc là công tử không nắm vững phần nào nên cả rượu cũng không dám uống nhiều.

Ngày thường quả thực Lục Tiểu Phụng không uống rượu kiểu này. Từ ngày Đan Phụng công chúa đưa chàng đến đây, nàng cũng biến thành trầm mặc, chỉ ngồi bên lẳng lặng nghe nhiều mà nói ít. Sau một lúc đột nhiên nàng hỏi:

-Công tử vừa nói lên đỉnh cao nhất núi Thái Sơn cùng một gã tiểu thâu thi nhào lộn. Gã đó là ai ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Gã là ông vua ăn cắp, trong thiên hạ không còn ai là địch thủ, nhưng những người bị gã lấy cắp đều không tức giận mà còn lấy làm vinh hạnh nữa.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì người bị gã ăn cắp không có mấy, mà trước nay gã lại đánh cắp toàn những vật không đáng tiền. Gã lấy cắp bắt quá vì cùng người ta đánh cuộc.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

-Một hôm người ta thách gã đánh cuộc lấy cái bỏ đi tiểu của bà vợ Trần Phúc Châu là người gác phòng thứ nhất hiệu chữ “Thiên” ...

Đan Phụng công chúa không nhịn được bật cười hỏi:

-Kết quả vụ này ra sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thế mà gã lấy cắp được.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Tại sao công tử lại thi nhào lộn với gã ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ biết mình ăn cắp không bằng gã, lại muốn lấy năm chục hũ rượu thật ngon của người khác, phải nhờ gã mới lấy được.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói:

-Thế là phải lắm. Cái đó kêu bằng đem cái sở trường của mình đánh vào sở đoản của địch. Sao công tử không dùng biện pháp này để đối phó với Hoắc Thiên Thanh ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Trên cõi đời này có hạng người bất luận dở trò gì đối phó với họ cũng bằng vô dụng. Tây Môn Xuy Tuyết và Hoắc Thiên Thanh là hạng người đó.

Đan Phụng công chúa hỏi:

-Công tử cho là Hoắc Thiên Thanh quả thực muốn quyết sinh tử với mình chăng ?

Vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng, Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diêm Thiết San theo lễ quốc sĩ đối với hãn, nhất định hãn phải đền đáp mối ân tình này, dù có chết cũng cam tâm.

Đan Phụng công chúa nói:

-Nhưng công tử bất tất phải liều mạng với hãn.

Lục Tiểu Phụng cười xòa tựa hồ không muốn thảo luận vụ này nữa, chàng đứng dậy từ từ bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ đã chống lên rồi, chàng ngó thấy một lão già mình mặc bào xanh đầu đội tiểu mao không hiểu đã ngồi đó từ bao giờ. Lão ngồi trên cái ghế dài ở ngoài sân đang hút thuốc bèo.

Đêm đã khuya, lão già vẫn tỉnh táo, không buồn ngủ chút nào. Lão thảnh thơi tựa hồ muốn ngồi chơi cho đến lúc trời sáng.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói:

-Đêm khuya gió rét sương lạnh. Nếu lão tiên sinh cao hứng thì vào đây uống với bọn tại hạ mấy chúng để giết thì giờ.

Lão già không nhìn đến chàng, lại tựa hồ điếc tai không nghe tiếng.

Lục Tiểu Phụng đành nhăn nhó cười gượng.

Đan Phụng công chúa tức mình cười lạt nói:

-Người ta có lòng tốt mời lão uống rượu, lão không uống cũng không được.

Đột nhiên nàng bước tới cửa sổ vung tay một cái. Chung rượu trong tay nàng bay về phía lão già vừa mau lẹ vừa vững vàng. Rượu trong chung không sót ra ngoài một giọt.

Lão già bật tiếng cười lạt, đưa tay ra đón lấy chung rượu, nhưng đổ cả xuống đất lại đập cái chung vỡ tan ra từng mảnh nuốt vào bụng như người ăn đậu hủ. Lão còn nhai cho vang lên những tiếng lách cách.

Đan Phụng công chúa thấy thế không khỏi sửng sốt. Nàng không nhịn được hỏi:

-Phải chăng lão này có tật lạ đời ? Rượu không uống, lại nhá chung.

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang mỉm cười nói:

-Có lẽ vì rượu của tại hạ mua, còn chung thì không phải.

Giữa lúc ấy ngoài viện có người tiến vào mà là người bán bao tử.

Đêm đã khuya, chẳng lẽ người này con vào đây làm nghề tiểu bản.

-----oOo-----